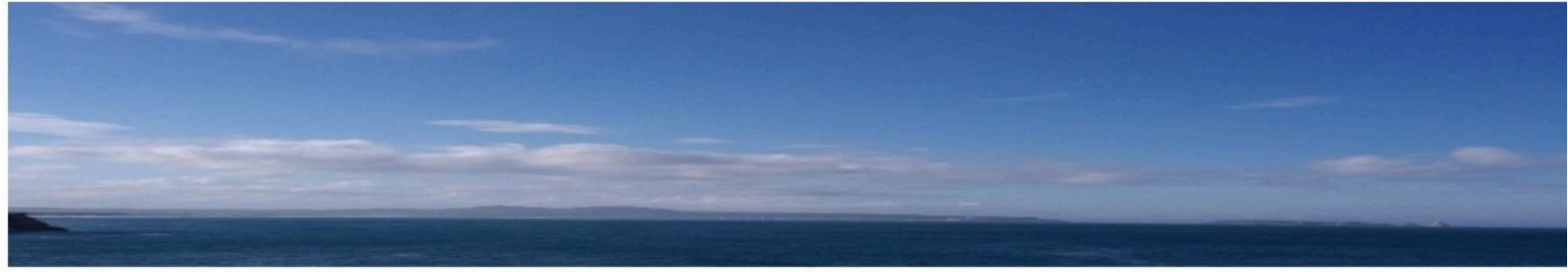

JESÚS I EL BUDISME

Manifestació © Mots per a la família - Jordi Castellet

Contra el que podríem pensar els cristians de l'occident, Jesús no és un personatge exclusiu de l'Església. Alguns grups de tendència hiperconservadora se'l voldrien apropiat però tot fa pensar que, essent una persona important en la història de la humanitat, de la cultura i de les religions, tothom en té més o menys una o altra visió; sobretot, en el món del segle XXI, un món que s'ha tornat més petit. De fet, tant el budisme com l'islam, cadascun des de llur punt de vista, han incorporat Jesús de sense dificultats (Mt 2,1-12).

De fet, el CVII va aprovar la «Declaració *Nostra Aetate*» el 1965, on s'afirmava la bona relació entre les diverses confessions religioses altres que el cristianisme; més enllà de una correcta diplomàcia, cal la recerca de la veritat i del bé comú. «^{NA 1} En el marc del deure que té l'Església de fomentar la unitat i la caritat entre les persones, més encara entre els pobles, ací considera sobretot aquelles coses que la gent té en comú i que condueixen a la mútua convivència.» Pel temps de Nadal de 2014, TV3 va publicar el «30 minuts – Déu amb accent» d'excel·lent factura i edició, que ve a retratar aquesta mateixa intuïció que, d'una banda les institucions curials els costa d'acceptar i que, en canvi, la societat recerca.

En efecte, pel que fa al budisme, el Dalai-lama i Thich Nhat Hanh, per citar dos referents actuals, veuen Jesús com un gran mestre il·luminat a qui estudiar i seguir: «Abans de conèixer el cristianisme –explica Hanh- el meu únic avantpassat espiritual era Buda. Però quan vaig conèixer homes i dones meravellosos que són cristians, vaig reconèixer Jesús com un gran mestre. Des d'aquell dia Jesús s'ha convertit en un dels meus avantpassats espirituals. A l'altar de la meua ermita a França, tinc imatges de budes i una imatge de Jesús, sense sentir cap mena de conflicte interior. En lloc d'això em sento més fort perquè compto amb més d'una arrel.»

El Dalai-lama va impartir una sèrie de conferències basades en alguns passatges dels Evangelis, en què va destacar la xocant similitud entre els relats de Jesús i Buda i un paral·lelisme molt important en la vida dels dos mestres. Contra els que acusen de sincretisme i d'irenisme aquells que cerquen la unitat i els punts de convergència de les intuïcions de les grans religions, el mateix Dalai-lama conclouia en el sentit que cadascú ha

d'aprofundir en la seva pròpia tradició per arribar a la veritat, deia: «Només mitjançant les dificultats, la dedicació, el compromís i la fidelitat als principis es pot créixer espiritualment i arribar a l'alliberament. Aquest sembla el missatge comú i central, ja que l'essència de l'ensenyament es manifesta en la pròpia vida a través dels dos mestres.»

Per aquest motiu, l'èmfasi que posa el budisme en la vida i la pràctica per sobre dels estaments teòrics és la clau per aproximar-se a la figura de Jesús, com afirma Thich Nhat Hanh: «Per a mi, la vida de Jesús és el seu ensenyament més fonamental, més important fins i tot que la fe en la resurrecció o la fe en l'eternitat.» Lògicament, hi ha aspectes doctrinals del cristianisme que no concorden amb el budisme, tal i com succeeix de la mateixa manera en l'islam. El que resulta interessant és l'esforç per incloure els aspectes comuns, sense per això eludir el debat, demana Hanh. «Des de la perspectiva budista, qui no és el fill o la filla de Déu? No hem de morir per aconseguir les portes del Cel. De fet, hem d'estar veritablement vius. La pràctica és entrar profundament en contacte amb la vida de manera que el Regne de Déu es transformi en una realitat. El Regne de Déu és accessible aquí i ara.^{Lc 17,21} No és una qüestió de devoció, és qüestió de pràctica.^{Mt 25,24} Són molts els passatges dels Evangelis que ho afirmen. En el pàrgraf podem llegir que nosaltres no anem al Regne de Déu, com si fos un lloc concret, aquí o allí,^{Mt 24,23} sinó que és el Regne el que ve a nosaltres.^{Mt 6,10}»

Recordava el CVII: «^{NA 2} En les diverses formes del budisme és reconeguda la insuficiència radical d'aquest món mudable i s'ensenyava el camí pel qual la persona humana, amb esperit devot i confiat, pot o bé adquirir l'estat d'alliberació perfecta o bé arribar a la il·luminació suprema, tant a base del propi esforç com de l'ajut superior. Així mateix, les altres religions que es troben arreu del món, miren de respondre de maneres diverses a la inquietud del cor humà, assenyalant camins, que són doctrines, preceptes de vida o ritus sagrats.»

Amb tot, no es tracta de fer veure que qualsevol camí és equivalent, sinó que Crist ha estat l'únic que ha dit de si mateix: «^{Jn 14,6} Jo soc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no s'hi va per mi.» Tota la humanitat, doncs, està cridada a la salvació per Crist.